

The Layers of the Book of Shemuel

1. Talmud, Bava Batra 14b

שמואל כתב ספרו ושופטים ורות

Shemuel wrote his book, Shoftim and Ruth.

2. Sets of Four (Prof. Yehudah Kil, Daat Mikra)

- Four generations Eli, Shemuel, Shaul, David
- Four Temples Shiloh, Nov, Givon, Yerushalayim
- Four kohanim gedolim Eli, Achimelech, Evyatar, Tzadok
- Four kings Shaul, Ish Boshet, David, Avshalom
- Four prophets Ish Elokim, Shemuel, Gad, Natan

3. Prof. Yehudah Kil, Daat Mikra outline

I 1-8	Eli and Shemuel	II 2-4	The House of Shaul and the House of David
I 9-12	Shemuel and Shaul	II 5-8	David, Melech Yisrael
I 13-14	Shaul haMelech takes control	II 9-20	Sin, Punishment, Repentance
I 15:1-18:5	Shaul haMelech loses control	II 21-24	The Deeds of Dovid haMelech
I 18:6-20	Shaul haMelech pursues David		
I 21-28:2	David the Fugitive		
I 28:3 – II 1	The End of Shaul		

4. Moshe Halbertal and Stephen Holmes, *The Beginning of Politics*, Introduction

The literary qualities of the Book of Samuel are rightfully considered among the supreme achievements of biblical literature. It is no exaggeration to say that the author of Samuel produced what is still the best book ever written in the Hebrew language. But alongside his genius as a storyteller, this anonymous author was also an uncannily astute observer of politics and the complexities of power. What makes his book not only a literary masterpiece but also a profound work of political thought is the way in which the beautifully crafted narratives cut to the core of human politics, bringing into relief deep structural themes that transcend the particular events and fates of the book's main protagonists and that remain resonant wherever and whenever political power is at stake.

5. Don Isaac Abarbanel, Introduction to Shemuel

והנראה לי בזה הוא שלא נקרא הספר הזה "שמואל" לפי שהוא כתבו, כי אם לשתי סבות אחרות. הראשונה להיות חומר הספר וספוריו ודרושו עניני מתיחסים כלם אל שמואל הנביא. ועם היות שבאו שמה עניני שאול ודוד שהיו מלכי ישראל, הנה לפי שנמשחו שניהם על ידי שמואל היו המה מעשה ידיו, וכאלו כל ספוריהם ומעשיהם היה ראוי שיתיחסו אל שמואל... והסבה השנית היא כי כבר זכרתי בהקדמת ספר יהושע, שכפי הדין היה ראוי שספורי עלי ושמואל להיותם משופטי ישראל יכנסו בספר שופטים ועניני שאול ודוד יהיו נכללים בספר מלכים, ואמנם יחד הספר הזה בפני עצמו למעלת השלם והקדוש שבשופטים שמואל הנביא ולשלמות המעולה שבמלכים דוד עבד ד', וכדי להגיד עניני שמואל הוצרך להגיד בצדו ענין עלי השופט שקדם אליו... ואחרי היות שמואל ודוד התכלית העצמי ביחוד הספר הזה והיה ראוי שמאחד מהם בלבד יקנה השם ולא משניהם, כי אין הספר נקרא על שני שמות, ראו חכמינו ז"ל שהיה יותר ראוי שיקרא זה הספר בשם שמואל משיקרא בשם דוד, וזה אם מפני קדושתו... ואם מפני חסידותו... ואם מפני נבואתו...

To me, this book was not called "Shemuel" because he wrote it, but for two other reasons. First: The content of the book, its stories and lessons all associate with Shemuel the Prophet. Granted that the affairs of Shaul and David, kings of Israel, are also included, but because they were anointed by Shemuel they were his creations. It is as though all of their stories and deeds should be associated with Shemuel... And second, for as I already mentioned in the introduction to the Book of Joshua, logically, the stories of Eli and Shemuel, Judges of Israel, should have been included in the Book of Judges, and the affairs of Shaul and David should have been included in the Book of Kings, but this book itself is dedicated to the stature of the most complete and holy of the judges, Shemuel the Prophet, and the completeness of the most elevated king, David, servant of Gd. To tell about Shemuel, it needed to tell about Eli the judge, who preceded him, as well... And since Shemuel and David were the essential goal of this book, and it was right that it take its name from only one of them, not both, for a book does not have two names, our Sages saw that it would be more fitting for this book to be named for Shemuel than for David, due to his holiness... his piety... his prophecy...

6. Don Isaac Abarbanel, Introduction to Shemuel

ואומר שהנביא הזה כוון לזכור עניני דוד ומעשיו הרשומים, ואין זה לתכלית הספור המוחלט כספרי דברי הימים... כי אם לתכלית הלמוד לעבודת הקל ית', ולכן עם היות הספורים שבאו בו לתכליות רבים הנה כלם יוכלו בארבעה סוגים, מהם להגיד שלמותו, ומהם לספר חטאיו, ומהם להודיע חסדי האלקים ונסיו אשר עשה עמו, ומהם לגלות ענשיו אשר הענישו...

I will say that the prophet intended to mention David's affairs and recorded deeds, not with the goal of simple storytelling as in books of chronicles... But for the purpose of teaching the service of Gd. Therefore, although the stories included have many purposes, all of them may be included in four categories: Telling of his completeness; Telling of his sins; Telling of Gd's kindness and miracles performed for him; and Telling of the punishments with which Gd punished him...

7. Prof. Yehudah Kil, Daat Mikra Shemuel, pg. 48-49

שני פנים להיסטוריה של האומה. הפן האחד – הוא ההיסטורי, היינו המישור שבו פועלים אבות האומה ואישיה, ופעולותיהם ניתנות להיחקר מבחינת סיבה ומסובב. הפן השני – הוא המישור העל-היסטורי (מיטה-היסטורי), האלקי, הצופה ומחבר 'אחרית' עם 'ראשית'... דוגמה נאה... הוא פרשת אמנון ואבשלום. בכל הפרשה נראית עמידתו הרפה של דוד, עקב הרגשת החטא המפעמת בלבו וידיעת העונש שעליו לשאת כדי למרקו (שמואל ב' יב:יא). ואעפ"כ למאורעות המסופרים כאן יש סיבות מובנות, והם משתלשלים בדרך טבעית והגיונית... מ"מ נראה שדוד גורם בעצמו, שלא בדיעתו, לכל הרעות והאסונות. הוא המצוה לתמר ללכת אל בית אמנון, במקום שהיא עתידה להאנס, והוא המצוה לאמנון ללכת עם אבשלום העתיד להורגו, והוא המצוה ליואב להביא את אבשלום – אותו יואב שעתיד להרוג את אבשלום שלא לרצון דוד. הרי שדוד הוא המביא על עצמו את ענשו כפי שנגזר עליו.

There are two aspects to the nation's history. One aspect is history, the plane on which the nation's patriarchs and figures act, and their deeds can be analyzed for cause and effect. The second aspect – the parahistorical (meta-historical), Divine, which sees and joins the 'end' with the 'beginning'...

A good example... is the story of Amnon and Avshalom. In the entire passage, David's passive stance is visible, as he feels the sin beating in his heart, and the knowledge of the punishment he must bear to cleanse it (Shemuel II 12:10-11) Despite this, the stories that are told have comprehensible causes, and they unfold in a manner that is natural and logical... Still, it appears that David himself causes, unknowingly, all of the evils and catastrophes. He is the one who tells Tamar to go to Amnon's house, the place where she will be raped. He is the one who tells Amnon to go to Avshalom, who will kill him. And he is the one who tells Yoav to bring Avshalom – the same Yoav who will kill Avshalom, against David's will. David brings the punishment upon himself, as had been decreed.

Joining Shoftim and Shemuel

8. Ralbag to Shemuel I 1:1

והנה סמך זה הספור לשני הספורים הקודמים כי בכל אחד מהספורים ההם היה מה שהגיע מהקלוקול בסבת לוי היה גר בהר אפרים... והסכימו עוד ששני הספורים ההם שכבר נסע מבית לחם יהודה מי שבא על ידו הקלוקול... והנה סמך לזה זה הספור שהיה איש לוי גר בהר אפרים ויצא ממנו מי שבאה טובה גדולה על ידו לישראל:

It juxtaposed this story with the two preceding stories because each of these stories had destruction come due to a Levi who lived on Mount Ephraim... And the two stories also matched in that the one who caused the destruction travelled from Beit Lechem Yehudah... And it juxtaposed this with the story of a Levi who lived on Mount Ephraim, and from whom came great benefit for Israel.

9. Rabbi Avraham Rikanati, **הקדמה לספר שמואל**

נראה שאפשר בפשטות לענות על השאלה / שאלות הנ"ל. תקופת השופטים היתה פרק זמן שעם ישראל לקה בו בחולשה רבה מאד, הן מבחינה רוחנית אמונית (בפנים) והן מבחינה לאומית צבאית (כלפי חוץ). אמנם, בתקופת אלקנה, אביו של שמואל, החלו להופיע על פני השטח תחילת ניצנים של שינוי רוחני עמוק ומשמעותי...

נכון שהייתה אכפתיות מסוימת בהתקבצות כל ישראל לתגובה על מעשה פילגש בגבעה. בעם ישראל וודאי קיימת תמיד סגולת הקדושה בעומק הלב גם "בדור שכולו הבל" כדור השופטים. ההתקבצות והאכפתיות מצד עצמה היה בה שורש חיובי, אמנם **האווירה** הרוחנית הציבורית כולה הייתה ירודה מאוד, "כבוד בשר ודם", שבטיות ותפיסות פרטיות הרימו ראש, וכבוד שמים אמיתי לא היה בנוי בתודעה ובלבבות...

תנא דבי אליהו יא: "אותן שבעים אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו? לפי שהיה להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע, ופנחס בן אלעזר עמהם, היה להם לילך ולקשור חבלים של חבל במתניהם ולהגביה בגדיהם למעלה מארכובותיהן ויחזרו בכל עיירות ישראל, יום אחד ללכיש, יום אחד לבית אל, יום אחד לחברון, יום אחד לירושלים וכן בכל מקומות ישראל, וילמדו את ישראל דרך ארץ בשנה ובשנים עד שיתיישבו ישראל בארצם, כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה בעולמות כולן שברא מסוף העולם ועד סופו. והם לא עשו כן אלא כשנכנסו לארצם כל אחד ואחד מהם נכנס לכרמו וליערו ולשדהו ואומתם שלום עליך נפשי כדי שלא להרבות עליהן את הטורח..."

מסביר לנו התנא דבי אליהו שאכן חמשת הפרקים האחרונים של ספר שופטים הם **כלל** המסיים את חלקה הארוך של תקופת השופטים. כלל זה קובע כי היה **חסרון עצום** אצל גדולי הדור בהכרת סגולת ישראל הפנימית, ביצירת אוירה של אמון אחדות ואהבה, ובעיקר, חסרון עצום במסירות נפש לחנך את עם ישראל בכל מקומות מושבותיהם ולהאיר את מאור הקדושה שבנשמותיהם....